17/03/2020

Епископ Сергије: „Не бој се, мало стадо“!

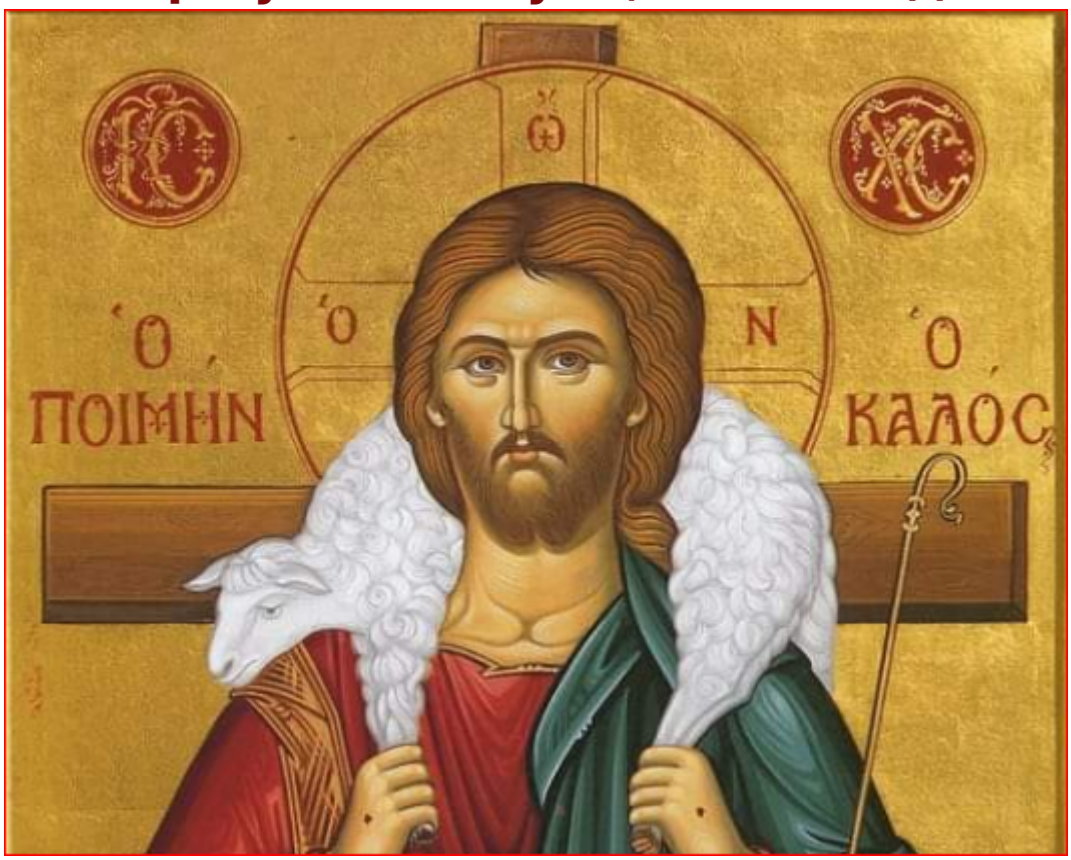

Свијет је у страху. Планета дрхти пред до сада непознатим вирусом. Мућевитом брзином шире се информације, полуинформације, непровјерене гласине, а често и безочне лажи. Људи тумарају у сопственом безнађу, желећи да се спасу тако што ће нагомилати залихе брашна, уља, сапуна... Рекло би се да је започео рат без иједног испаљеног метка. Рат којем се, за сада, не назире крај. Страх се, прерастајући у панику, ближи свом врхунцу. О Шпанској грозници, која је харала свијетом прије стотину година не бих ни знао да о томе није писао Бранко Ћопић, помињући је у својим приповјеткима и интервјуима. „Без оца сам остао врло рано. Умро је кад су ми биле четири године, 1919, кад је селом харао прави помор од шпанске грознице. Имао је тада тридесет пет година. Био је мобилисан у аустроугарску војску, као и моји ујаци. Рањен је у оним грозним биткама на Карпатима и кући се вратио као инвалид у десну руку“. Вид је преживио рат, али га је убила грозница и то она шпанска, баш на Грмечу. Можда су наши људи тада први пут и чули за далеку Шпанију?! Ко зна. Од тада је прошао један вијек, испуњен ратовима, превратима, сукобима, борбом за моћ, новац, славу... Генерације су дошле и

отишле са овога свијета, али је свијет, чини се, остао исти. Зло у људима, оличено у жељи да се надвлада мањи, сиромашнији и слабији, поразио је један вирус, који не гледа да ли је неко богат или сиромашан, да ли је неко писмен или неписмен, да ли је Србин, Француз или Енглез. Можда ће нам ова својеврсна пошаст бити лекција човјечности, из које ћемо научити да волимо помажући друге, да упркос различитостима живимо под истим небом, удишући исти ваздух, гријући се од истог Сунца. То нам поручује и Свети Апостол Павле, сада као и прије двије хиљаде година када је рекао Галатима: „Нема више Јеврејина ни Грка; нема више роба ни слободњака; нема више мушкога рода ни женскога: јер сте сви ви једно у Христу Исусу“ (Гал. 3, 28). Историја је вјечно понављање истог, само је Христос „једино ново под Сунцем“, као што рече Јован Дамаскин. И ова данашња криза није ни прва ни посљедња. Много тога су преживјели овдашњи људи, па ће и ово једном, било кад, остати иза нас. То је сигурно. Важно је да ми из свега овога научимо да поштујемо и волимо једни друге, да помажемо онима којима је помоћ потребна, да нудимо рјешења а не да критикујемо, да поштујемо одлуке надлежних органа, њихове препоруке и желју да са што мање посљедица изађемо као побједници. Будемо ли бринули једни о другима, а и о себи самима, тријумф неће изостати. Наше је да у вријеме Поста постимо, да се причешћујемо и молимо, да волимо праштајући свима све, да се молимо за медицинске раднике којима је данас најтеже. Господ је изнад сваког искушења. Он нас гледа очима љубави, а ми, ево, и сада чујемо глас Његов: „Не бој се, мало стадо, јер би воља Оца вашега да вам даде царство“ (Лк. 12, 32).

eparhijabihackopetrovacka.org